

hos Kongl. Maj:t i underdånighet anhålla, det sådana åtgärder måtte vidtagas, hvarigenom denna del af ifrågasvarande privilegium, så fort sig göra låter, upphör att vara gällande.

Anhållande jag att denna min motion måtte blifva remitterad till Lag-Utskottet med förståndigande att i enlighet med Riksdags-ordningens 42 och 45 §§ deröfver meddela utlåtande.

Stockholm den 29 Januari 1870.

Ernst Leijer.

N:o 195.

Af Herr P. Sahlström: Om ett tillägg till 2 Kap. 1 § Utsöknings-balken.

Vårt utsökningsväsende medför för den fattige, som drabbas af olyckan att blifva lagsökt, oskäligt dryga afgifter. Ehuru en komité för närvarande är sysselsatt med utarbetande af fullständigt förslag till en förbättrad Utsökningslag, torde det dröja länge nog innan man blir ense om denna lag. Jag vågar derföre framlägga ett i och för sig ganska obetydligt förslag till en partiel förändring, som dock skulle medföra en minskning af 1 R:dr 23 öre i utgifterna för hvarje utslag i skuldfordringsmål, som af Konungens Befallningshafvande meddelas.

Denna summa är visserligen icke stor, men för den fattige gäldenären, som till slut skall betala lagsökningskostnaden, är äfven detta belopp icke obetydligt. Detta förslag afser att Konungens Befallningshafvande skulle i hvarje socken förordna en skrifkunnig, för redbarhet känd person, t. ex. kommunal stämmans ordförande, att å ansökningar om handräckning till utbekommande af fordran, å Konungens Befallningshafvandes vägnar, teckna det föreläggande, att å ansökningen inom viss tid svara, som med undantag för de mål, der fråga

är om

är om fordringsanspråk, som härleda sig från inrop af varor på offentlig auktion, alltid skall föregå utslaget. Denna resolution skrives efter visst formulär, så att någon svårighet vid författandet ej kan uppstå. Tiden, inom hvilken förklaringen skall afgifvas, kunde Konungens Befallningshafvande en gång för alla föreskrifva, olika för hvarje socken, allt efter afståndet från residensstaden samt postgångens bekvämlighet o. s. v., och kunde underrättelse härom meddelas på samma gång förordnandet meddelades.

Jag kan icke förstå hvilka giltiga hinder som skulle möta detta förslag. Då den handling, hvarå krafvet sig grundar, eller styrkt afskrift derå, skall inför Konungens Befallningshafvande företes, då ansökningen efter verkställd kommunikation med gäldenären förnyas, för utslags erhållande, vore det tillräckligt, om handlingen vid denna förnyelse blefve med stämpel belagd, så att någon stämpelbeläggning ej behöfde ifrågakomma då kommunikations-resolutionen tecknas. Detta vore just en kraftig sporre för gäldenären att söka godvilligt betala, för att undgå den större kostnad som stämpeln och den fortsatta lagsökningen förorsaka, och skulle än någon liten minskning i statsinkomster på detta sätt uppstå, så skedde det på ett område, der Staten aldrig borde skörda inkomster — nemligen ur den fattiges lilla egendom. I hvarje händelse behöfde mitt förslag icke föranleda till någon ändring i Stämpelpappersförordningen, ty denna stadgar blott, att skuldsedlar och dylika handlingar skola förses med stämpel, *då de uppvisas för domare eller exekutor*. Teckningen af kommunikations-resolutionen kan hvem som helst verkställa, ty någon pröfning af ansökningens innehåll ifrågakommer lika litet härvid som vid de stämmings-resolutioner, hvilka det troligen öfver hela riket är brukligt att häradshöfdingarne låta nämndemän teckna. Liksom i sednare fallet stämning ej får nekas, så får i det förra kommunikations-resolution ej vägras, ansökningen må vara aldrig så orimlig. I arfvode härför vore 50 öre mer än tillräckligt. För närvarande kostar kommunikations-resolutionen visserligen ej mer än 75 öre, men härtill kommer postporto för ansökningens insändande, 24 öre, kommissionsarvode 50 öre, samt postporto för handlingarnes återsändande, 24 öre, summa 1 R:dr 73 öre.

På grund häraf föreslår jag, att 2 Kap. 1 § Utsöknings-balken måtte erhålla ett så lydande tillägg:

“I hvarje socken å landet förordne Konungens Befallningshafvande någon, som skall å ansökan om handräckning till utbekommande af fordran teckna sådant föreläggande. Den, som erhåller dylikt förordnande, åligger att öfver gjorda

förelägganden föra diarium. I lösen för hvarje föreläggande uppbäre han 50 öre.“

Om remiss till vederbörligt Utskott anhålles vördsamt.

Stockholm den 29 Januari 1870.

I denna motion förenar sig

P. Sahlström.

Olof Olsson
i Mosstakan.

N:o 196.

Af Herr A. Andersson från Wermlands län: Innefattande förslag att gäld till mindre belopp än tio riksdaler riksmünt icke må genom laga åtgärd hos gäldenären uttagas.

I närvarande tidpunkt då omarbetandet af våra kreditlagar blifvit en lifsfråga, anser jag att hvarje representant, som ömmar för den fattige gäldenärens bästa, bör, så vidt på honom ankommer, söka bidraga till afskaffandet af missbruk i kreditväg, hvilka för en stor del af allmogen visat sig vara olycksbringande. Något hvar torde ha kännedom om det lättsinne, med hvilket svenskar i allmänhet skuldsätta sig och begagna den så kallade konsumtionskredit. Genom borttagandet af handelsboks vitsord emot gäldenärer, som icke äro köpmän, hafva statsmakterna visat sin håg att inskränka denna konsumtionskredit; men medlet gör ingalunda tillfyllest; ty, så länge fordringsegare tillåtes att lagligen utkräfva huru obetydlig summa som helst, skall konsumtionskrediten i sin mest förstörande skepnad existera, isynnerhet på landsbygden.

I det län, hvilket jag har äran att representera, hafva ungefärligen femtontusen utsökningsmål årligen under sednaste tider blifvit vid landshöfdingeembetet anhängiggjorde, och ett högst betydligt antal dylika mål hafva likaledes blifvit till häradsrätter och stadsdomstolarne instämde. Af hela denna massa lagsökningar kan man med visshet antaga, att gäldenärerens skuld icke uppgätt, vid hvarje särskildt kraf, till 10 R:dr R:mt; många lagsökningar hafva